

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΕΙ ΚΑΝΕΝΑΝ. ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΗΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ.
ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ BEST SELLER ΣΩΣΕ ΜΕ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΠΑΡΕ
ΑΝΑΣΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

«Πάρε ανάσα. Μη φοβάσαι. Θα ακούς τη φωνή μου. Αυτή τη φορά θα πάμε ένα βήμα παρακάτω. Θα προσπαθήσεις να διορθώσεις το λάθος».

«Πώς θα το κάνω αυτό;»

«Θα το εξαλείψεις, σαν ποτέ να μην έγινε. Θα ακολουθήσεις τον δρόμο της συντριβής, θα τους διαγράψεις με τη δική σου θέληση».

«Φοβάμαι».

«Είναι φυσιολογικό. Πάρε ανάσα. Ξάπλωσε».

Ο άντρας άφησε την πλάτη του να ακουμπήσει πίσω στην καρέκλα και έμεινε να κοιτά τα δυο υψωμένα δάχτυλα σε σχήμα V απέναντί του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έπρεπε να ακολουθήσει την οδηγία: «Κοίταξε τα δυο δάχτυλά μου χωρίς να σηκώνεις το κεφάλι σου».

Το μοναδικό φως στο δωμάτιο ερχόταν από τη λάμπα του δρόμου έξω από το παράθυρο, ενώ τα έπιπλα είχαν καλυφθεί με σεντόνια, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση μικρών λόφων μέσα στο σκοτάδι.

«Τώρα συγκεντρώσου στην κίνησή του. Θέλω να εισπνεύσεις βαθιά όταν κινώ το χέρι πάνω και να εκπνέεις όταν το κατεβάζω» είπε με σιγανή φωνή. «Ακολουθήσε τα δάχτυλά μου» ψιθύρισε η φωνή.

Οι κόρες των ματιών του αιχμαλωτίστηκαν.

«Τώρα θέλω να κλείνεις τα μάτια σου κάθε φορά που κατεβάζω τα δάχτυλά μου. Εισπνοή. Εκπνοή. Αργά. Σίγουρα. Γίνε ένα με τον αέρα, διώξε την ύλη από πάνω σου». Η φωνή ακουγόταν απαλά, σαν ένα θρόισμα ανέμου από κάποιο μισάνοιχτο παράθυρο. «Αιωρήσου στην πορεία του. Ναι, εκεί πάμε, εκεί είσαι, σε χαϊδεύουν τα πέρατα της μνήμης. Νιώθεις το άγγιγμά τους σαν ροδοπέταλα στο στέρνο σου. Κοιμάσαι».

Ο ψίθυρος δρόσιζε το κορμί του σαν καλοκαιρινό αεράκι στη μέση μιας ζεστής νύχτας.

«Ταξιδεύουμε. Είμαστε μαζί. Φτάνουμε σπίτι σου».

«Όχι, όχι» ψέλλισε με τρόμο.

«Είμαι ακόμη μαζί σου, σε κρατώ από το χέρι».

«Δεν θέλω να πάω εκεί μέσα» μουρμούρισε ο άντρας.

«Θα μπεις στο σπίτι. Αυτή τη φορά θα αποφασίσεις εσύ τι θα γίνει εκεί μέσα. Νιώσε τα βήματά σου πάνω στο χώμα, το κορμί σου έχει δύναμη. Η πόρτα ανοίγει. Προχωράς. Είσαι μέσα...»

Ο άντρας μουρμούριζε ακατάληπτες λέξεις, ενώ το μυοχαλαρωτικό χάπι μαζί με την κίνηση των δαχτύλων είχαν καταφέρει να τον μεταφέρουν στο παρελθόν. Εκεί που έπρεπε να πάει.

Το πρώτο μέρος είχε πετύχει.

«Συνάντησέ την» πρόσταξε.

Ο άντρας άρχισε να ασθμαίνει, ενώ ένα τρέμουλο έκανε την εμφάνισή του στα δάχτυλα των χεριών.

«Ήρθε η ώρα να εκδικηθείς».

«Τράβηξα δειλά δειλά της κερκόπορτας τον σύρτη
και πήραν φωτιά τα μάτια μου,
μάγκα μου, απ' όσα είδαν».

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Απαγορεύεται η βία

Το κουπί ακουμπά διστακτικά το νερό, όπως ένα εφηβικό χέρι ψηλαφίζει για πρώτη φορά το ερωτικό κορμί του παρτενέρ του. Ύστερα έρχεται η εξοικείωση, η απελευθέρωση, και το κουπί βυθίζεται στο υγρό στοιχείο. Πρώτα το δεξί κουπί, μετά το αριστερό, ύστερα ταυτόχρονα και πάλι από την αρχή, ώσπου το νερό να αποδεχτεί πως ο κωπηλάτης πάνω στη βάρκα έχει αποφασίσει να ταράξει την ακινησία του.

Χρειάζεται λιγότερο από ένα λεπτό για να πειστούν τα πουλιά της ακτής πως η βάρκα βρισκόταν εκεί πριν από εκείνα, να την αποδεχτούν ως μέρος του βιότοπου και να πάψουν να διαμαρτύρονται. Προηγείται ο ήχος από τον παφλασμό και ύστερα τα κρωξίματα σταματούν τόσο ξαφνικά όσο απότομα ξεκίνησαν.

Όλα έχουν προλάβει να πάρουν τη θέση τους: η βάρκα στη λιμνοθάλασσα, τα αρπακτικά στις ακτές, οι καλύβες των ψαράδων δίπλα στο νερό. Μια νυχτερινή εικόνα τοποθετημένη αρμονικά στο οπτικό σου πεδίο, σαν φύλλο που κυλά στο ποτάμι αποφεύγοντας τα βράχια.

Και όμως, μέσα σε αυτή τη ζωγραφιά ένας παρατηρητικός θεατής θα διαπίστωνε πως η εικόνα αρμονίας λερώνεται από μια ανεπαίσθητη ανωμαλία.

Ο άντρας στη βάρκα δεν είναι ξωτικό, είναι όμως ακόμη ζωντανός, γεμάτος με καυτό αίμα να κυλά στα σωθικά του. Η σιωπή τον αναγκάζει να ακούσει την ανάσα του. Έχει αρχίσει να κουράζεται και δεν σπρώχνει το νερό το ίδιο εύκολα πια. Οι άκρες από τα κουπιά τώρα τσιμπάνε επιφανειακά το νερό σαν φοβισμένα κουνούπια.

Ο άντρας με τα κουπιά δεν αντέχει άλλο να συγχρονίσει με ακρίβεια τις κινήσεις του και η ξύλινη βάρκα πλέει όλο και πιο πολύ στο κέντρο της λιμνοθάλασσας, αντί να κινείται στην ακτή.

Τον ενοχλούν τα ρούχα, τα χέρια του πονάνε στις αρθρώσεις. Κουπιά με την κουπιά απομακρύνεται στην άβυσσο της σκοτεινής νύχτας.

Οι νυχτοβάτες πετούν κοντά του, τους ακούει να τον προειδοποιούν να γυρίσει. Δεν μπορεί να γυρίσει. Είναι δική του ιδέα όλο αυτό. Δικό του δημιούργημα.

Για πρώτη φορά νιώθει το νερό να βρέχει τα χέρια του. Τα κουπιά μένουν στη θέση τους, αλλά το νερό παφλάζει, φουσκώνει, κουνά το ξύλινο σκαρί.

Οι νυχτοβάτες κράζουν πάνω από το κεφάλι του. Θέλει να πιστέψει πως τα ζώα είναι εκείνα που φοβούνται, αλλά δεν τα καταφέρνει. Ο ίδιος είναι που φοβάται. Κοιτά την επιφάνεια του νερού, μια μαύρη επιδερμίδα απλώνεται στην αρχή μερικά μέτρα γύρω του και στη συνέχεια καλύπτει σαν μαύρη μπογιά τα πάντα.

Ο άντρας δεν είναι μόνος του στη βάρκα. Αποφασίζει για μια στιγμή να κοιτάξει πίσω. Δεν υπάρχει αρχή, το έρεβος έχει σκεπάσει την ακτή.

Τώρα πια ξέρει. Δεν έπρεπε να παρασυρθεί μακριά από τους νυχτοβάτες, δεν έπρεπε να μπει ποτέ σε αυτή τη βάρκα.

Ο ήχος από τα βήματα του καπετάν Νικόλα πάνω στο σκαρί του αλιευτικού ΕΛΠΙΔΑ έφτασε στα αυτιά των δύο παραγίων του πριν αντικρίσουν τη φιγούρα του καπετάνιου με τα λευκά μούσια και τα κατσαρά μαλλιά να ανάβει τσιγάρο. Ο καπετάν Νικόλας κοίταξε τον ορίζοντα, ενώ ο νεότερος από τα δυο παιδάρέλια του πληρώματος έπιασε να επιθεωρεί το βίντσι πάνω στο αλιευτικό, αποφεύγοντας τις κουβέντες με τον καπετάνιο. Κανείς δεν είχε όρεξη για λόγια σε αυτή τη δουλειά, λες και η λιμνοθάλασσα είχε μοιράσει την ησυχία της ισομερώς και στους τρεις τους.

Τριάντα τέσσερα χρόνια μετρούσε ο καπετάν Νικόλας πάνω

στο φαγωμένο σκαρί, ζώντας σε ένα από τα παραπήγματα του οικισμού των ψαράδων στο Δέλτα των ποταμών Αξιού-Λουδία-Αλιάκμονα, στον δυτικό Θερμαϊκό κόλπο. Πέρασε μια ζωή παστωμένος στις μυδοκαλλιέργειες, συνεχίζοντας την οικογενειακή παράδοση από παππού σε πατέρα και σίγουρος πως εκείνος ήταν ο τελευταίος κάτοχος της κληρονομιάς.

«Πάμε πρώτα τους αρμαθούς στα πλωτά. Ίσα αριστερά» εξήγησε ο καπετάνιος και ο ήχος της μηχανής κάλυψε το κρώξιμο των γλάρων καθώς το καΐκι έβγαινε από το λιμάνι.

Δέκα λεπτά αργότερα, και πάνω που το πλήρωμα συνήθιζε τη βαβούρα της προπέλας, ο θόρυβος κόπασε. Το ξύλινο σκαρί πλεύρισε τους πρώτους πλωτήρες, που σηματοδοτούσαν τα μέρη όπου τα σχοινιά συγκρατούσαν δεσμίδες με αρμαθιές μυδιών βουτηγμένες στο νερό. Οι δυο παραγκιοί έβαλαν αμέσως μπρος τη μηχανή συλλογής και με γάντζους έπιασαν και έσυραν τις αρμαθιές στην άκρη του ανυψωτικού, μέχρι που ο κύλινδρος τις στρίμωξε στις δαγκάνες του και άρχισε να τις τραβά πάνω στο καΐκι.

Δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά στα πρώτα πλωτά, όταν άκουσαν τις φωνές του καπετάνιου:

«Στα δεξιά, γαμώτο σας!»

Κοίταξαν εκεί που τους έδειχνε ο καπετάν Νικόλας. Στην αρχή πίστεψαν πως ήταν κάποια φώκια, ένα κούτσουρο μεγάλο, κάτι που θα τους έκανε να πιστεύουν ακόμη στον Θεό και στα πλάσματά του.

Αν υπήρχε Θεός, σίγουρα δεν ήταν με το μέρος του ανθρώπου που έπλεε νεκρός δίπλα σε έναν φυκιασμένο μπλε πλωτήρα.

Ο πεννηταπεντάρης διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Χαλάστρας ίσιωσε με το χέρι του τα μπροστινά αραιά μαλλιά του, προσπαθώντας αφενός να κρύψει το κενό στη βάση του κεφαλιού και αφετέρου να κερδίσει χρόνο όταν ο καπετάν

Νικόλας τον ρωτούσε για πόση ώρα ακόμα θα μένει η σορός πάνω στο καΐκι του.

Ο καπετάνιος είχε ξεπεράσει το πρώτο σοκ και τώρα πηγαίνοερχόταν θυμωμένος με τον αστυνομικό διευθυντή Κώστα Καλίδη, που δεν έδειχνε καμιά διάθεση να κατεβάσει το πτώμα από το καΐκι τους, σαν να μην ήθελε να πιστέψει την υπόθεση που αντιμετώπιζε πέντε μήνες πριν από τη συνταξιοδότησή του.

«Έλα, Θέμη, βάλτε ένα χεράκι μαζί με τα παιδιά» είπε τελικά στον αρχιφύλακα δίπλα του.

Οι δυο εργάτες του καϊκιού, σαν να διέταξε αυτούς, κίνησαν εκείνοι πρώτοι προς τη σορό. Έπιασε ο ένας από τις μασχάλες, ο άλλος από τα πόδια, ενώ ο αρχιφύλακας πιο πολύ χώρο έπιανε παρά τους βοηθούς να κατεβάσουν τη σορό στον ντόκο του λιμανιού.

«Πού τον βρήκατε;» ρώτησε ξανά ο Καλίδης τον καπετάνιο.

«Τα ίδια θα λέμε; Σ' τα είπα. Ένα μίλι παρακάτω, σιμώσαμε τα πλωτά, τραβάγαμε αρμαθιές και... σ' τα είπα... Εκεί ήταν, επέπλεε σαν σημαδούρα, δεμένος με ένα σχοινί από τον καρπό με τον πλωτήρα... Τον βλέπεις πώς είναι. Στην αρχή νόμιζα πως βρήκαμε γυναίκα».

Ο Καλίδης κατέβασε το βλέμμα του στον νεκρό άντρα που κοιτούσε με ανοιχτά μάτια, ορθάνοιχτο στόμα και ζωγραφισμένα χείλη από κόκκινο κραγιόν, μαύρες μουντζούρες από μολύβι στα φρύδια και ένα φτηνό ρουζ στα μάγουλα, που ανά σημεία έμοιαζε τόσο πηχτό σαν χρωματιστός πηλός. Φορούσε μαύρο κουστούμι, δερμάτινα παπούτσια και μια γκρι καμπαρντίνα από αυτές που ο Καλίδης θα ήθελε τρεις μισθούς για να την αγοράσει.

«Θέλω κατάθεση, παιδιά» ενημέρωσε τους δυο πιτσιρικάδες.

«Τι κατάθεση, ρε Καλίδη; Πρέπει να δουλέψουμε. Σ' τα είπαμε ό,τι είναι... Έχουμε δουλειές, Κώστα, δεν μας ταΐζει εμάς το Δημόσιο».

«Πρόσεξε τα λόγια σου».

«Γιατί, ψέματα λέω;»

«Δεν βρήκες κάνα πνιγμένο βόδι, άνθρωπο βρήκες».

«Κάνας πούστης που θα τα είχε πει και βούτηξε είναι, τι σκας;»

«Έχεις δει πολλούς να δένονται με σχοινιά από τους πλωτήρες σου και να φορούν τα ρούχα τους;»

Ο Καλίδης πλησίασε τον καπετάνιο προσπαθώντας να πνίξει την παρόρμηση να του ρίξει μια γεμάτη μπουνιά μέσα στα μούτρα.

«Τελείωσε τη δουλειά σου πρώτα, αφού δεν είσαι του Δημοσίου, μάζεψε τα ρημαδομύδια σου και το απόγευμα πέραν από το Τμήμα να σε κεράσω καφέ. Όλοι σας. Στο Τμήμα. Για καφέ!» πρόσταξε.

Ο Καλίδης έσκυψε πάνω από τον νεκρό άντρα, προσπάθησε να τον φανταστεί χωρίς το μακιγιάζ, ενώ οι πρώτοι περίεργοι άρχισαν να πλησιάζουν προς το περιπολικό που είχε κλείσει τον δρόμο. Άκουσε τους ψαράδες να διαμαρτύρονται που δεν τους άφηναν να περάσουν.

«Πού στον διάολο είναι το ασθενοφόρο;» αναρωτήθηκε, ενώ οι φωνές γύρω του δυνάμωναν στα αυτιά του σαν ενοχλητικές μύγες:

«Τι έγινε εδώ;»

«Τι είναι αυτό, ρε Καλίδη;»

«Πτώμα είναι, αστυνόμει;»

Πέντε μήνες για τη σύνταξη, ρε πούστη μου!

Αστυνόμος Λάζος

Έβαλε την ομελέτα στο πιάτο και κάθισε ανόρεχτα στο τραπέζι. Έπρεπε να βάλει κάτι στο στόμα του, ακόμα και αν αυτό ήταν με το ζόρι. Είχε σχεδόν περάσει ένας μήνας από τότε που έλυσε τη δολοφονία της εικοσάχρονης στην Κέρκυρα και ο προϋστάμενός του, αντί για προαγωγή, του είχε δώσει εικοσαήμερη άδεια, που θα έκανε χρήση της από αύριο το πρωί. Θα πήγαινε επιτέλους αυτό το ταξίδι στην Αυστρία. Έκπληξη. Είχε περισσότερο από έναν χρόνο να δει την κόρη του και τον αντιπαθητικό Αυστριακό γαμπρό του και, αν περίμενε από τον Μωάμεθ να πάει στο βουνό, θα περνούσε άλλη μια χρονιά χωρίς να έχει αγκαλιάσει τη μικρή του πριγκιπέσα.

Έφερε την πρώτη μπουκιά στο στόμα, όταν άκουσε το κινητό του να χτυπά. Η πρώτη σκέψη του ήταν να το αγνοήσει, αλλά το όνομα του αστυνομικού διευθυντή έπαιξε στην οθόνη.

«Διατάξτε!» είπε, προσπαθώντας με το ζόρι να βάλει ενέργεια στη φωνή του.

«Θα σε χρειαστώ στο γραφείο, αστυνόμε» τον άκουσε να λέει.

Ο Λάζος προσπάθησε να μάθει τον λόγο και ο άντρας στην άλλη γραμμή του ακουστικού τον ενημέρωσε για τη νέα υπόθεση.

«Συγγνώμη, κύριε διοικητά, αλλά τυπικά σε δυο ώρες είμαι σε άδεια. Εσείς μου τη δώσατε... Θα προτιμούσα να πάρει την υπόθεση κάποιος άλλος από την ομάδα. Ίσως ο Καπέρος...»

Ο Λάζος έδωξε με το χέρι του τη μύγα που προσπαθούσε να προσγειωθεί στην ομελέτα του και ετοιμάστηκε να κλείσει το τηλέφωνο, όταν η επόμενη πρόταση τον έκανε να ρωτήσει για δεύτερη φορά το όνομα του άντρα που βρέθηκε νεκρός στο Δέλτα του ποταμού Αξιού.

«Είστε σίγουρος, διοικητά; Καλώς. Θέλω να δω τον φάκελο της υπόθεσης».

Ο Λάζος έκλεισε το τηλέφωνο και έμεινε να κοιτά την επίμονη μύγα να περιδιαβάξει το φαγητό του. Σηκώθηκε από την καρέκλα βρίζοντας τον ίδιο του τον εαυτό που δεν τον άφηνε να κάνει ένα βήμα πίσω. Πιο πολύ από όλα θύμωνε όμως επειδή θα έκανε χαρούμενο για άλλη μια φορά τον Αυστριακό γαμπρό του με την αναβολή της επίσκεψής του.

Η Σίλβια Κώτσου έχει επιστρέψει στη Χαλάστρα, όπου μεγάλωσε, μαζί με τις δύο ανήλικες κόρες της. Παράλληλα, εργάζεται ως δύτρια στις τοπικές μυδοκαλλιέργειες στο Δέλτα Αξιού. Η Σίλβια και οι κόρες της έχουν επιζήσει μιας εγκληματικής επίθεσης στην Αθήνα, κατά την οποία δολοφονήθηκαν ο πατέρας της και ο άντρας της. Το παρελθόν θα εμφανιστεί και πάλι μπροστά της, όταν ο δικηγόρος της οικογένειάς της ανασύρεται νεκρός από τη θάλασσα των μυδιών. Το πρόσωπό του είναι βαμμένο με γυναικείο μακιγιάζ. Την υπόθεση θα αναλάβει ο αστυνόμος Λάζος, ενώ τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται και τίποτα δεν μπορεί να αποκαλυφθεί, καθώς η Σίλβια Κώτσου κρύβει το κλειδί της υπόθεσης, τους Νυχτοβάτες.

**ΕΝΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ
ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΗ ΣΙΛΒΙΑ ΚΩΤΣΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΟ ΛΑΖΟ.**

ISBN: 978-618-03-3563-7

9 786180 335637

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83563

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book